

Arrest

nr. 137 495 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
een Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 23 januari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op woensdag 28 januari om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAHOUI, die voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2015 wordt verzoeker tegengehouden aan de grens, komende van Algiers, en wordt aan verzoeker de bestreden beslissing tot teruggrijping ter kennis gebracht. De motieven van de voornoemde beslissing luiden als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost ,

werd door ondergetekende, ¹

de heer / mevrouw :

naam (...) voornaam (...)

geboren op **09.09.1973** te **TIFRA BEJAIA** geslacht (m/v) **Mannelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Algerije** wonende te **[....]**

houder van het document **nationaal paspoort** nummer **03684159**

houder van het visum nr. **011278110** van het type **C** afgegeven door **Algiers**

geldig van **26/12/2014** tot **09/02/2015**

voor een duur van **30** dagen, met het oog op :

afkomstig uit **Algiers** met **AH2062** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)²

(A) Reden van de beslissing:

☐ Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

(B) Reden van de beslissing:

☐ Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

(C) Reden van de beslissing:

☐ Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

(D) Reden van de beslissing:

☒ Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

(E) Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: **Betrokkene verklaart om toeristische redenen naar België gekomen te zijn. Hij verklaart Brussel te willen bezoeken maar kan niet zeggen wat hij hier concreet wil zien. Hij is niet in het bezit van enig materiaal om zijn toeristisch doel te staven, zoals reisgidsen, stadsplannetjes, toeristische informatie. Op de vraag of 2 weken (terugkeer voorzien op 06/02/2015) niet wat lang is om Brussel te bezoeken, verklaart hij misschien nog te willen doorreizen naar andere steden maar hij weet nog niet naar welke, noch heeft hij hiervoor vervoersbewijzen. Bij zijn visumaanvraag had betrokkene aangegeven van 26/12/2014 tot 10/01/2015 naar België te willen komen. De documenten die hij bij zijn visumaanvraag heeft voorgelegd (hotelreservatie) komen dan ook niet overeen met de documenten die hij nu bij zijn aankomst voorlegt. Bijgevolg is het voorgenomen verblijfsdoel onvoldoende aangetoond.**

☐ Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

(F) Reden van de beslissing:

¹ De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden.

² Schrappen wat niet past.

- ☐ (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*
Reden van de beslissing:
- ☐ (H) *Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²*
☐ *in het SIS , reden van de beslissing:*
☐ *in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:*
- ☐ (I) *Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)²*
Reden van de beslissing: ”.

2. Over de rechtspleging

Voor zover de verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 28 januari 2015 om 14.00 uur. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, 1, 3 lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een gebrek aan motivering en zorgvuldigheid, van een algemeen principe volgens welk principe de overheid is gehouden een beslissing te nemen rekening houdende met alle elementen van het dossier, en van een manifeste appreciatiefout.

Zij licht haar enig middel als volgt toe:

“V. EXPOSE DES MOYENS PREMIER MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 3, 3° DE LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 ; DU PRINCIPE GÉNÉRAL DE DROIT SELON LEQUEL L'ADMINISTRATION EST TENUE DE STATUER EN TENANT COMPTE DE TOUS LES ÉLÉMENTS DE LA CAUSE ; DE L'ERREUR MANIFESTE D'APPRÉCIATION ; DU DÉFAUT DE PRUDENCE DE LA PART DE L'ADMINISTRATION ; DU DÉFAUT DE MOTIVATION ; DE LA VIOLATION DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE À LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS

I. Principes

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prévoit que ;

« Art. 2, Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate, »,

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrument même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question. Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit »\ en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice. Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives» ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités» qui» elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision (Conseil d'Etat, arrêt n° 199529, 15 janvier 2010), Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt 183464, 27 mai 2008) Ou encore que :*

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt «° 85826\ 3 mars 2000) « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009 ii. Application en l'espèce En l'espèce, la décision attaquée est notamment fondée sur l'article 3, alinéa 1° 3° de la loi du 15 décembre 1980, Cette disposition permet en principe le refoulement de l'étranger « s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant objet et les conditions du séjour envisagé », Toutefois» dans cette espèce particulière, il s'agit d'un motif insuffisant au regard des principes et dispositions invoquées au moyen. En effet, comme rappelé ci-avant dans les faits : « Le requérant est arrivé en Belgique le 23 janvier 2015 S.

Il déclare à la frontière être venu pour des raisons touristiques. Il dispose à cet égard d'un visa pourtant le numéro 011270110 de type C délivré par l'ambassade de Belgique en Algérie et valable du 26/12/2014 au 09/02/2015, Le requérant a réservé une chambre d'hôtel à Bruxelles d'une durée correspondant à son ticket d'avion (pièce 7). Il dispose de 4000 dollars pour son voyage, (pièce 8) Le requérant dispose également d'une assurance de voyage chez la compagnie AXA relative à ses soins médicaux et couvrant l'entière période de son voyage en Belgique soit du 23 janvier 2015 au 6 février 2015» (pièce 10) En effet, le requérant travaille pour la compagnie HALLIBURTON où il est employé. L'attestation de la compagnie (pièce 5) confirme que le requérant est ingénieur, qu'il dispose d'un haut salaire (pièce 8) et voyage de manière régulière dans de nombreux pays (pièce 6), Il dispose à cet égard de différents visas notamment pour le Canada, les Royaumes-Uni, Arabie-Saoudite, (pièce 4) Le

requérant n'a jamais eu de problèmes particuliers lors de ces différents séjours aux quatre coins du monde. Sa compagnie pétrolière ayant vocation internationale, il est amené à voyager de manière régulière* (pièce 4) Arrivé à l'aéroport, le requérant a été interrogé par les services de police, Celui-ci a confirmé son souhait de visiter la Belgique, Il a déclaré également vouloir visiter d'autres villes, raisons pour laquelle il est venu deux semaines dans notre royaume, En outre, il a souligné la nécessaire brièveté de son séjour puisque le requérant doit Se rendre en Arabie-Saoudite, où il exerce sa profession d'ingénieur. Le cachet de sortie dans son passeport faisant foi (pièces 4 et 6)

Or les autorités à l'aéroport ont considéré que le but de séjour n'était pas suffisamment démontré malgré les documents déposés par le requérant (visa touristique, assurance voyage, réservation d'un chambre d'hôtel, moyens de subsistances amplement suffisants) et ses déclarations. La partie défenderesse a fait preuve de mauvaise foi en posant une quantité incroyable de questions au requérant, bloquant ainsi la procédure à la frontière. Le requérant s'est senti suspecté d'être coupable, la partie défenderesse usant d'un ton méprisant proche de l'injure En outre, les autorités de l'aéroport ont interrogé le requérant longuement, vérifiant chaque document sur un ton inquisitorial et téléphonant même à l'hôtel du requérant. Suite à F interrogatoire effectué avec un excès de zèle certain et préjudiciable au requérant, ce dernier a vu son visa annulé» (pièce 3) » Par conséquent, le requérant a été refoulé au simple motif que les raisons touristiques invoquées ne serait pas suffisamment concrètement démontrées. En effet, la partie adverse considère dans la décision a quo que le requérant « n'est pas en possession d'un guide de voyages, de plans des villes, d'informations touristiques » (pièce 1).

Le requérant a cependant déclaré à la partie adverse qu'il était en possession d'un iPhone et qu'il avait planifié de s'en servir comme guide touristique. Le requérant indique également que les plans des villes sont disponibles sur Google Maps et qu'il y a également accès via son iPhone. La partie adverse considère également que le requérant ne justifie pas à suffisance, les raisons d'un « si long » séjour de deux semaines au simple motif que le « requérant ne sait pas encore nommer les villes qu'il souhaiterait également visiter ». (pièce 1) Pour ces simples et uniques raisons basées sur des considérations purement, la partie adverse a refoulé le requérant à la frontière puisque le « but du voyage » ne serait pas concrètement attesté. Or, vu le dossier du requérant, les raisons invoquées par la parties adverses ne sont pas fondées.

En l'espèce l'administration a fait preuve d'un défaut de prudence en n'examinant pas correctement le dossier administratif du requérant. La décision prise par la partie défenderesse revêt un caractère purement subjectif Ce manque de minutie quant à l'appréciation d'un visa touristique a déjà été relevé par d'autres rapports et articles de presse : Le journal « Le Soir » constate le 28 juillet 2012 que, à propos des raisons de refoulements à la frontière : « Certaines sont objectives et spécifiquement prévues dans les textes de loi : faux documents, documents incomplets ou moyens de subsistance insuffisants. Dans d'autres cas, les motifs sont plus subjectifs : le motif du voyage est, en effet, laissé à l'appréciation du contrôle policier à l'arrivée en Belgique », L'association, le CIRE fait le même constat : « Mais surtout, l'appréciation par l'agent du contrôle de la conformité du motif du voyage avec celui pour lequel le visa a été accordé laisse une large part à la subjectivité. Si deux étrangers arrivent en Belgique avec le même visa et les mêmes motifs de voyage, l'un peut être accueilli par ses amis ou sa famille dans le hall d'accueil de Zaventem tandis que l'autre se retrouvera en centre fermé. Comme ce fut le cas pour Oladys Hernandez et les trois membres de son groupe qui ont été acceptés sans problème sur le territoire belge. Le refus d'accès au territoire d'un étranger qui dispose d'un passeport et d'un visa en règle est une décision lourde de conséquences. Dès lors, lorsqu'une personne fait l'objet d'un refus» celui-ci doit pouvoir être levé dès qu'elle a pu apporter des éclaircissements qui démontrent quelle ne restera pas sur le territoire au-delà de la durée de séjour qui lui a été accordée. » Soulignons que, vu l'extrême rapidité de la procédure, il est très difficile de rassembler des documents attestant d'une telle pratique même si d'aucuns soulignent qu'il s'agit d'une pratique trop récurrente, La partie adverse a donc adopté la décision attaquée, sans analyser le dossier du requérant, sans effectuer un examen attentif de la situation particulière du requérant et sans respecter son obligation de minutie alors que le requérant disposait d'un visa valable et de preuves démontrant la réalité de son séjour. L'autorité doit pourtant se livrer à un examen aussi rigoureux que possible au risque de sombrer dans l'arbitraire le plus total. Le moyen doit être déclaré sérieux."

3.3.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt de formele motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de beslissing tot terugdrijving.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij in het bezit moet zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moeten staven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing niet in het bezit was van enig bewijs, zoals toeristische informatie, reisgidsen, stadsplannen en zo meer. Ook verklaarde verzoeker enkel Brussel te willen bezoeken, maar kan hij niet weergeven wat hij hier juist wil zien. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij, zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing op de vraag of een verblijf van twee weken niet wat lang is om enkel Brussel te bezoeken, verklaart misschien nog te willen doorreizen naar andere steden maar wordt vastgesteld dat hij dienaangaande evenmin een vervoersbewijs of inlichtingen heeft. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker in het bezit is van een hotelreservatie voor een verblijf van twee weken in Brussel. Gelet op een verblijf dat twee weken duurt mag worden aangenomen dat verzoeker blijf kan geven van enige voorbereiding van het voorgenomen verblijf.

Het feit dat verzoeker thans aangeeft dat hij over een Iphone beschikt en dat hij heeft gepland om deze aan te wenden als toeristische gids en dat er op Google Maps stadsplannen beschikbaar zijn waartoe hij met zijn Iphone eveneens toegang heeft vermag de vaststellingen dat hij niet in het bezit was van toeristische informatie, reisgidsen, stadsplannen en dat hij niet kan weergeven wat hij hier juist wil zien en de vaststellingen omtrent zijn verblijf van twee weken niet te wijzigen. Het louter verwijzen naar het bezit van een Iphone en dat hij gepland heeft om deze aan te wenden als toeristische gids volstaat overigens niet om aan te tonen dat hij deze eerder heeft geconsulteerd.

Het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een visum, staat er voorts niet aan in de weg dat voor het betreden van het grondgebied kan worden nagegaan of de betrokkene voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Naar aanleiding van deze controle is gebleken dat dat niet het geval was. Het gegeven dat hij in het bezit was van een aanzienlijke geldsom, dat hij een reisverzekering heeft, dat hij voor een firma werkt die bevestigt dat hij ingenieur is, dat hij over een hoog salaris beschikt en regelmatig reist naar verscheidene landen en hiervoor over verschillende visa beschikt, dat hij slechts twee weken kan blijven gelet op zijn werk in Saoedi-Arabië en dat hij stukken van de firma waarvoor hij werkt bijbrengt, doet prima facie geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij op deugdzame en wettige wijze kon vaststellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Voor zover verzoeker lijkt te wijzen op de omstandigheden waarin het gehoor zou hebben plaatsgevonden, dient te worden opgemerkt dat dit niets afdoet aan het concrete gegeven dat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moeten staven.

Waar verzoeker algemeen aangeeft dat de motieven van de verwerende partij niet gegrond zijn en dat de verwerende partij derhalve onzorgvuldig heeft gehandeld door het dossier niet correct te onderzoeken en dat de beslissing een subjectief karakter heeft onder verwijzing naar krantenartikelen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft op het eerste zicht in gebreke om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout.

De Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoekende partij beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren.

De vernietiging van verzoekers visum maakt overigens niet het voorwerp uit van onderhavige vordering.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling(-en) blijkt prima facie niet.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de onwettigheid van de maatregel tot vasthouding, dient erop te worden gewezen dat deze beslissing niet wordt aangevochten en de Raad overigens niet de rechtsmacht heeft om zich daarover te buigen.

3.3.2.3. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

Mevr. C. DIGNEF,

rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

C. DIGNEF